

PŘÍBĚH

BRHLÍK

Podjaří obvykle nebývá období krátké; nedočkavost měšťáka, který s první jívovou kočičkou už už by chtěl mít kolem sebe jaro, jeho délku natahuje. Jdu lesem, pátrám zpytavě kolem sebe, nikde však nenacházím ani nejmenší známku rozpuku, všechno dosud spí zimním snem, dubové mlází dokonce si ponechává háv loňského lupení a na severním úbočí se v kotlinkách tají zbytky sněhových zatvrdlin. Začínám se tvářit jako bubák. Přece ráno za prvního rozbřesku se ke mně, ještě podřimujícímu, dral pootevřeným oknem předjitřní koncert černého sólisty kosa dole u potoka, než jsem vešel do lesa, vyzývavě na mne svítil úběl kočiček, vypadalo to tam jako družičková slavnost. A zde nic.

Opřel jsem se o skloněný kmen boru a dívám se na podrost, na rovné větve černého bezu, na hustý keřík svídy, na suchý trs třtinový, když tu někde kousek ode mne klep klep! Dále, chtěl jsem zvolat, než jsem si honem uvědomil, že nesedím u psacího stolu, nýbrž na stromovém krsku, a vzápětí to hvízdlo, pronikavě, jako když kluk zapíská na prsty. Rozhlédl jsem se, ahned jsem „kluka“ objevil, starého známého od krmítka, brhlíka. Jezdil po kmeni dubu nahoru a zase dolů hlavou, jak si žádný datel dovolit nemůže, blýskal hned šedomodrým hřbetem, hned světlým narezavělým bříškem a koketoval dlouhým proužkem přes oko. Zřejmě hvízdal na mě, jako by chtěl říci, tak co, nepamatuješ se na mne?

Pamatuji, pamatuji. Nejen od krmítka,

povídka

kde jsi býval hostem nejmilejším, u zavěšeného koláče, ale také z parku, kde jsem z tebe málem dostal psotník.

To si vám hovím v liduprázdném parku na lavici, noviny prostřené pod sebou, jelikož vše bylo mokré rosou, a kochám se pohledem na purpurový kotouč vycházejícího slunce. Kolem dokola se všechno tetelí ranním řízem, jinak však ani lísteček se nehne, vládne tu úžasné ticho, bláznivý lomoz ulic zůstal daleko v pozadí, sem má vstup zakázán.

Pojednou mě ze siesty vyrušil nějaký šramot. Blízko mojí lavice visí na kůlu koš na odpady, a právě ten je zdrojem onoho neklidu. Jak jsem se tam ohlédl, vidím ke svému úžasu, že jeden z papírů povyskočil a zase padl zpět. Potom dva papíry. A ten třetí dokonce velkým obloukem vyletěl ven. Krve by se ve mně nedořežal — copak sním? Pokouší mě mámení?

Když můj údiv dostoupil vrcholu, nastalo nečekané rozuzlení. Z koše se vyvrbil — brhlík. Sedl si na okraj nádoby, pootočil hlavičku a skrze svůj proužek přes oko zahleděl se na mě: to byl tyátr, že?

Byl to tyátr, a já se při vzpomínce na tehdejší zkoprnění dal do smíchu i tady, uprostřed podjarního lesa. Brhlík na dubu hned přestal hvízdát. Zřejmě si myslel, že se mu vysmívám. Někdy se snění nevyplácí: já nyní za trest zůstal sám mezi rezidui zimy, a nikdo mi už nenapovídal, že se zimou je konec, že si máme po klukovsky zahvízdat na jaro. A tak když nikdo, zapískám si sám, rozhodl jsem se, a zahrál jsem si na kluka: fít!

WEB: www.ocei.cz/sihasapa/
vyšlo: 5. 11. 2025

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Jaromír Tomeček

SIHÁČEK

457

listopad 2025

Jak to zvládáme

CO SE STALO

15. 10. — bylo po několika deštivých dnech opět pěkně. Schůzku jsme začali venku a zakončili v klubovně.

Jako „ozvěny pažby“ jsme střídali z plynovek TAU. Kdo chtěl, mohl využít podporu trojnožkou. Souběžně se střelbou jsme házeli létacími talíři do „lavičkové branky“. Potom jsme, ještě venku, trénovali skoky z žebříku. Postupně z první až šesté příčky, pochvala patří všem, protože se vedli velmi dobře.

Pak jsme se přesunuli do klubovny. Tady si každý vybarvil postavičku pro naši novou dlouhodobou hru. A pak jsme se věnovali prvnímu úkolu, kterým byla konzumace jablek bez použití rukou.

Nakonec jsme si ještě zahráli hledání cesty minovým polem. Jako tradičně ve většině, místo aby sledovali kudy se dá bezpečně projít, vstupovali opakovaně na minu...

Před zakončením jsme účastníkům předali kartičku z víkendové akce »72 hodin«, rozdali si »nové číslo« oddílového časopisu, a potom si už sbalili věci, rozloučili se, a vydali jsme se k domovům...

22. 10. — bylo zataženo, teplo, teprve na závěr začalo poprchat. Většinu doby jsme byli venku a končili jsme v klubovně.

Začali jsme pokřikem, přečetli si zprávu o Inrim (to k dlouhodobé hře). A potom se střídali ve střelbě z kleku na panáky a zvedání špaluku na kladce.

V obou případech to chtělo najít tu správnou techniku.

Po uklizení pomůcek následovala dvouminutovka, kdy měli všichni na zahradě nasbírat listy ze stromů, které poznají. Potom jsme vytvořili dva týmy a soutěžili v rychlosti poskládání řady. Běhali jsme štafetově k tácu, a zvedali míčky, které zakrývaly čísla. Hráli jsme na dvě kola, a pokaždé byly týmy sestavené jinak.

Pak jsme si v klubovně na několik kol zahráli pohyb v bažině, všichni společně, a potom souboje dvojice na kamenech, ten kdo první stoupnul mimo kameny prohrál.

Nakonec jsme si připomněli oddílový sraz, a řekli si, že schůzka následující týden (prázdniny) nebude, i když...

No a potom jsme se už balili, a za jemného deště šli k domovům...

29. 10. — proběhla mimořádná schůzka. Střídali jsme reflexním lukem a hráli Osadníky.

HORA SVĚTLA

Indie na začátku dvacátého století byla, z velké části, pod správou britského impéria. Na jejím území však bylo i spousta států a státek, které ovládali místní rádžové, maharádžové, badšáhové, navábové, nizámové nebo thákurové.

BRÁHMÁN INDRI

Zachránce však zaplatil svou odvahu těžkým zraněním. Indri poskytl mladému Indovi pomoc a odnesl ho do svého stanu. Teprve tam zjistil, že ten člověk patří k nejopovrhovanější kasty, že je páriou. Jeden z Indriho sluhů nemeškal a rozhlásil, že se jeho pán dotkl „nečistého“, že poskytl pomoc páriovi.

PRVNÍ ÚKOL

Abychom úkol splnili, museli jsme sníst kousky jablek bez pomoci rukou.

Před zadáním jsme vyslechli: „Abyste se mohli stát součástí naší výpravy musíte předvést, jak dokážete strílet z pušky.“

 Dnes je pro vás připravena další klasická šifra. Vyluštěte a opovězte na otázku...

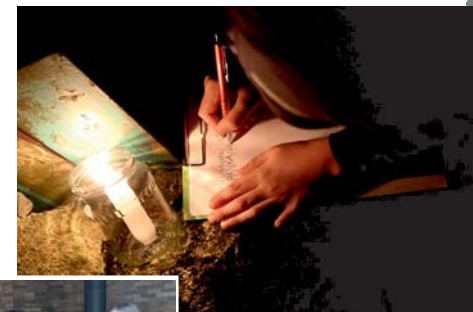
řešení pošlete na adresu: **sihasapa@centrum.cz**, nebo přineste na schůzku.

Řešení z minulého čísla: » botka, pažba, mířidla, hlaveň «

31. října – 2. listopadu proběhlo podzimní oddílové setkání. Jak to už na našich setkáních bývá, přijíždějí ti kteří někdy na táborech byli, ale i hosté a příznivci.

Cílem bylo zachránit předchozí návštěvníky, kteří byli lapeni do osidel proměnění na duchy.

Plnili jsme řadu úkolů, které nás nejdříve měly přivést k odhalení způsobu jak osvobodit zajaté, kteří v sídle bloumají jako duchové, a potom jsme museli vzít nohy na ramena a šikovně uprchnout.

ŘÍJEN

říjnovou cenu získal
Kuba

ŘÍJEN

[illegible]